

1 - הרי זה מה שנצחון המלחמה הוא הכנה לנס פך השמן, והיינו, שכללות הענין דסור מרע ע"י מצוות לא תעשה
2 הוא הכנה לעשה טוב ע"י מצוות עשה.

3 ומזה מובן גם בנוגע ליום כ"ד כסלו שבו הי' נצחון המלחמה - שלמרות גודל העילוי שבענין נצחון
4 המלחמה מצד עצמו, הנה ביום כ"ד כסלו אין מברכים ברכה מיוחדת, כיון שעדיין אין כאן ענין של המשכה
5 בפועל ובגלוי, ולכן, עיקר ענינו של יום כ"ד כסלו הוא - היותו ערב חנוכה, הכנה לימי החנוכה, שבהם היא
6 המשכת האור בפועל ובגלוי.

7 וזוהי גם ההוראה בעבודה בפועל:

8 לכאורה יכול יהודי לטעון שמספיקה העבודה דסור מרע, ומהו הצורך גם בעשה טוב - "שב ואל תעשה
9 עדיף"¹⁹; מוטב לו להשאר בעולם המחשבה, במעמד ומצב שאינו שייך כלל לענינים של רע; הוא מרוצה
10 מהמשכת בחי' י"ה (שרש מל"ת), ולמה לו לירד לבחי' ו"ה?!

11 ועל זה אומרים לו: אמירת ברכה - היא רק על מצוות עשה, כי דוקא ע"י עשה טוב נעשית ההמשכה בפועל
12 ובגלוי, ואילו הענין דסור מרע הוא רק הכנה לעבודה העיקרית בעשה טוב.

13 וכיון שהענין דסור מרע הוא הכנה לעשה טוב, הרי מובן, שגם ביום כ"ד כסלו (שענינו נצחון המלחמה, סור
14 מרע) ה"ה משתוקק ומתגעגע כבר לעבודה דהמשכת האור בימי חנוכה, ומצד התשוקה והגעגועים יש לו כבר
15 שייכות להמשכת האור בימי חנוכה (כפי שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בארוכה²⁰ שע"י הגעגועים הרי זה נחשב
16 כמו שיש לו כבר את הדבר בפועל), שלכן, הנה גם במנחה דיום כ"ד כסלו אין אומרים תחנון (וכשחל ביום
17 השבת אין אומרים צדקתך צדק)²¹, בגלל השייכות לחנוכה.

18 ז. ויש להוסיף, שהאמור לעיל שהעיקר הוא עשה טוב - מודגש גם בענין ד"פדה בשלום נפשי"²²:
19 כללות ענין הפדי' יכול להיות גם ע"י נצחון המלחמה, אף שעדיין נשארה מציאותו של המנגד, אלא שכופים
20 אותו כו'; אמנם, ישנו ענין נעלה יותר - שהפדי' אינה באופן של מלחמה, אלא באופן של שלום ("פדה
21 בשלום"), והיינו, שאין ענין של התנגדות כלל, כיון שגם המנגד נתהפך לטוב, שזוהי המעלה דאתהפכא לגבי
22 אתכפיא.

23 וענין זה הוא (לא ע"י סור מרע, מצוות לא תעשה, שזהו ענין של אתכפיא בלבד, אלא) ע"י עשי' בפועל
24 דוקא - "עשי' לעילא"²³, וכמודגש גם בדרשת רז"ל²⁴ על הפסוק "פדה בשלום גו" דקאי על "העוסק בתורה
25 ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור"²⁵, היינו, שלא מספיק הדיבור דתפלה ותורה, "מעשה זוטא"²⁶, אלא
26 צריך להיות גם מעשה כפשוטו - גמ"ח, וכפי שמבאר רבינו הזקן באגה"ק ש"בעקבות משיחא שנפלה סוכת דוד
27 עד בחי' רגלים ועקביים שהיא בחי' עשי', אין דרך . . להפכא חשוכא לנהורא . . כי אם בבחי' עשי' ג"כ שהיא
28 מעשה הצדקה, ולכן "כל עיקר עבודת ה' בעתים הללו . . היא עבודת הצדקה"²⁷, וכן מבאר שגם הענין ד"פדה
29 בשלום נפשי" נעשה בעיקר ע"י עבודת הצדקה, ש"היא שעמדה לנו לפדות חיי נפשנו מעצת החושבים לדחות
30 פעמינו ותעמוד לנו לעד כו"²⁸.

31 וכן תהי' לנו - שע"י ההתעסקות בתורה ובגמ"ח ותפלה עם הציבור יהי' שלימות הענין ד"פדה בשלום
32 נפשי", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יקויים היעוד²⁹ "והי' ה' למלך על כל הארץ ביום
33 ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד".

* * *

34

תפלה היא העלאה מלמטה למעלה, וגמ"ח היא המשכה מלמעלה
למטה, ואעפ"כ צריכים להיות שניהם יחד (ובלשון הכתוב (צפני' ג,
ט): "לעבדו שכם אחד") - ע"י התורה שהיא הממוצע המחברם.

(26) סנהדרין סה, א.

(27) ס"ט.

(28) ס"ד.

(29) זכרי' יד, ט.

(19) לשון חז"ל - עירובין ק, סע"א.

(20) סה"מ תרצ"ג ע' תקיז.

(21) סידור אדה"ז (לפני ובלצ"ג). שו"ע שלו או"ח סוסרצ"ב.

(22) תהלים נה, יט. וראה לקמן ס"ח ואילך.

(23) זהר ח"ג קח, רע"ב. ח"א קטו, א. הובא בלקו"ת פינחס עח,

ב. ועוד.

(24) ברכות ח, רע"א.

(25) בענין זה נזכר גם שגמ"ח ותפלה הם ענינים הפכיים, שהרי